

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Раньова Георгія Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 5 частини першої статті 430 Цивільного процесуального кодексу України

Київ
26 липня 2023 року
№ 124-3(I)/2023

Справа № 3-128/2023(236/23)

Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Кривенка Віктора Васильовича – головуючого, доповідача,
Петришина Олександра Віталійовича,
Філюка Петра Тодосьовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Раньова Георгія Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 5 частини першої статті 430 Цивільного процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Кривенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. До Конституційного Суду України звернувся Раньов Г.В. з клопотанням перевірити на відповідність статті 3, частині першій статті 28, частині першій

статті 29, частині першій статті 51, частині другій статті 52, частині першій статті 60, частині першій статті 64 Конституції України (конституційність) пункт 5 частини першої статті 430 Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Відповідно до оспорюваних приписів Кодексу суд допускає негайне виконання рішень у справах про „відібрання дитини і повернення її тому, з ким вона проживала“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї документів і матеріалів впливає таке.

У лютому 2021 року Небога Л.Г. звернулася до суду з позовом до Раньова Г.В. про відібрання малолітньої дитини, 1 вересня 2016 року народження, у батька Раньова Г.В. та повернення її за попереднім місцем проживання до матері Небоги Л.Г. Також у жовтні 2021 року Небога Л.Г. подала заяву про забезпечення позову, в якій посилалась на те, що Раньов Г.В. самочинно змінив місце проживання дитини.

Балтський районний суд Одеської області рішенням від 9 лютого 2022 року, залишеним без змін постановою Одеського апеляційного суду від 4 жовтня 2022 року, позов Небоги Л.Г. задовольнив, а в частині відібрання дитини та повернення її за попереднім місцем проживання до матері допустив до негайного виконання.

Не погодившись із цим, Раньов Г.В. звернувся до Верховного Суду з касаційною скаргою на вказані судові рішення.

Верховний Суд у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду постановою від 8 лютого 2023 року касаційну скаргу Раньова Г.В. залишив без задоволення.

Автор клопотання стверджує, що пункт 5 частини першої статті 430 Кодексу „дозволяє брутально порушувати основоположні, гарантовані Конституцією права дитини, як громадянина, на честь і гідність, недоторканість (стаття 3 Конституції України); право на повагу до його гідності (стаття 28 Конституції України); право на свободу та особисту недоторканість (стаття 29 Конституції

України); недопустимість насильства над дитиною (стаття 52 Конституції України); право не виконувати явно злочинні розпорядження чи накази (стаття 60 Конституції України); неможливість обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина (стаття 28 Конституції України)“.

Обґрунтовуючи свою позицію, Раньов Г.В. посилається на окремі приписи Конституції України, Кодексу, Конвенції про права дитини 1989 року та на судові рішення у його справі.

3. Розв'язуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону, та якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (абзац перший, пункт 2 частини першої статті 77); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими (частина четверта статті 77).

З аналізу конституційної скарги випливає, що Раньов Г.В. не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності пункту 5 частини першої статті 430 Кодексу, обмежившись висловленням незгоди із рішеннями судів та цитуванням окремих приписів Конституції України, Кодексу та Конвенції про права дитини 1989 року.

Крім того, Раньов Г.В. подав конституційну скаргу до Конституційного Суду України 14 липня 2023 року, тобто поза межами строку, встановленого пунктом 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Суб'єкт права на конституційну скаргу висловив клопотання про поновлення пропущеного строку з огляду на те, що отримав повний текст остаточного судового рішення у своїй справі 23 травня 2023 року. На підтвердження цього до конституційної скарги він надає лист Балтського районного суду Одеської області з відповіддю на його заяву про надання копій рішень у його справі від 15 травня 2023 року. Проте за даними Єдиного державного реєстру судових рішень постанову Верховного Суду у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду від 8 лютого 2023 року оприлюднено для загального доступу 15 лютого 2023 року, а факт засвідчення копії вказаної постанови судом першої інстанції 15 травня 2023 року, без надання інших достатніх доказів, не є обґрунтуванням того, що Раньов Г.В. до дати такого засвідчення не мав повного тексту остаточного судового рішення.

Згідно з абзацом десятим частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ копія остаточного судового рішення у справі суб'єкта права на конституційну скаргу має бути засвідчена в установленому порядку судом, що його ухвалив.

Із аналізу долучених до конституційної скарги Раньова Г.В. документів убачається, що остаточним судовим рішенням у його справі є постанова Верховного Суду у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду від 8 лютого 2023 року, яка набрала законної сили з дати її прийняття та яку засвідчив не цей суд, а Балтський районний суд Одеської області. Наведене є істотним формальним недоліком та підставою для повернення конституційної скарги суб'єкту права на конституційну скаргу, що передбачено абзацом першим частини третьої статті 57 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, Раньов Г.В. не дотримав вимог пункту 6, абзацу десятого частини другої статті 55, пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Раньова Георгія Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 5 частини першої статті 430 Цивільного процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**